της. Κι' ὅταν μὲ χάϊδευε στὰ μαλλιά, ἔχοντας τὴ γλυκειὰ ματιά της ριγμένη κάπου, πέρα στὸν ὁρίζοντα, ἀφηρημένη λίγο καὶ γεμάτη ἀπὸ ρεμβασμούς, ποὺ τότε δὲν τοὺς ἐνοοῦσα καθόλου, ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξί μου λαχτάριζε τὴ δική της. Γινόμουν κείνη τὴ στιγμὴ σκλάβος της παντοτεινὸς καὶ ξεχείλιζε ἀπ' τὴν ψυχή μου ἡ λατρεία καὶ ἡ ἀφοσίωσι γι' αὐτή.

....Τὸ ὄνειρό μου τὸ μαγευτικό, τὸ πλᾶνο καὶ ἀξέχαστο ὄνειρό μου, σταμάτησε ἴσαμε δῶ. Εὐτυχῶς; Δυστυχῶς; Δὲν ξέρω... Αὐτὸ ποὺ ξέρω μόνον εἶνε, ὅτι ἔννοιωσα φαρμακερὴ τὴ δυστυχία τότε. Τότε ποὺ πρωτοφάνηκε μπροστά μας, σὲ κάποιον περίπατό μας ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ἄνδρας, ὁ ψηλὸς καὶ καστανομάλλης, ποὖχε μοιστάκια καστανὰ καὶ λυγερὴ κορμοστασιά.

... Ἤρθαμε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μαζύ του τ' ἀπομεσήμερο ἐκεῖνο. Τὸν κυττάξαμε μιὰ σταγμὴ κ' αὐτὸς κύπταξε ἐκείνη, τὴν Τερέζα μου. Ταράχτηκε ἡ γλυκειά μου φίλη στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ λεβέντικου κορμιοῦ του κ' ἔννοιωσα τὸ χέρι της νὰ σιγοτρέμη στὸ δικό μου. Τὴν τράβηξα ἀπότομα, λαχταρισμένος κ' ἐγώ, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί, θέλοντας νὰ προσπεράσουμε τὸ ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο ἄτομο. Κάναμε λίγα βήματα κ' εἶδα τότε μὲ ζήλεια ποὺ μοὖτρωγε τὰ σωθικά, νὰ στρέφη πίσω τὸ κεφαλάκι της ἡ Τερέζα καὶ νὰ κυττάζη διψασμένα τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνον. Μὰ κ' αὐτὸς τὸ ἴδιο ἔκανε.

....Ξέρετε τί ἀπόγινε; Νὰ σᾶς τὸ πῶ: Τὸν ξαναβρήκαμε πολλὲς φορὲς τὸν κύριο αὐτό. Ἡ φίλη μου εἶχε σταματήσει τώρα τὶς ξέννοιαστες φλυαρίες της κ' εἶχε γίνει πιὸ σκεπτική. Ἀραίωσε τὶς ἐπισκέψεις της στὸ Λύκειο. Ἔπαψε νὰ μὲ βγάζη περίπατο συχνὰ καὶ σιγὰ σιγὰ τὴν ἔχασα ἐντελῶς. Ἀπελπισία μ' ἔπιασε τότε. Ἀπελπισία μαύρη καὶ σκοτεινή. Μὲ δάκρυα στὰ παιδικά μου μάτια, μὲ σπαραγμένη τὴν ψυχή μου, τῆς ἔγραψα πολλὲς φορές. Μάταια ὅμως ἐπερίμενα τὴν ἀπάντησί της.

....Ὥσπου μιὰ μέρα, σὲ κάποιον περίπατο κοινὸ μαζὺ μὲ τοὺς συμμαθητάς μου, τὴν ὥρα ποὺ μᾶς περνοῦσε ὁ δάσκαλός μας, στὴ γραμμὴ δυὸ—δυό, ἀπ' τὴν πλατεῖα τοῦ Ἐτοιβάλ, ἔννοιωσα τὴ θλιμμένη καὶ χαμηλωμένη μου ματιὰ νὰ τὴν τραβᾶη κάτι σὰν μαγνήτης. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ κύτταξα λοξὰ καὶ.... κόντεψα νὰ ξεφωνίσω ἀπ' τὸν πόνο.

....Ἦταν αὐτή. Σ' ἕνα ἀμάξι κλειστό. Κι' ἐκεῖνος πλάϊ της! Τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του!

....Τοὺς ἔχασα ἀμέσως ἀπὸ μπροστά μου, χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος ἂν μὲ ξεχώριζε τὸ μάτι της. Οὔτε καὶ τὴν ξαναείδα ἀπὸ τότε. Οὔτε καὶ θέλησα νὰ μάθω τί ἀπόγινε.

....Δὲν τὴν ξαναείδα, φίλοι μου, μὰ ζεῖ ἀξέχαστη μέσα στὴν καρδιά μου ἀκόμα».

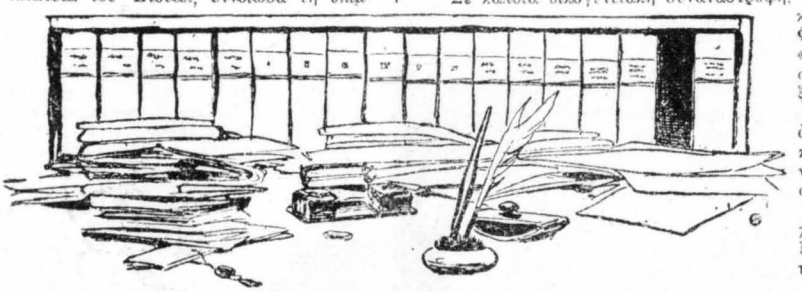

Ἐδῶ τελείωσε τὴ διήγησί του ὁ Βερνέλ, μὰ δὲν πρόλαβε νὰ κρατήση γιὰ πολὺ τὸ μελαγχολικό του ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις ὕφος. Σέσπασε κ' αὐτὸς μαζὺ μὲ μένα σὲ γέλια ἀκράτητα καὶ τρανταχτά! Γιατί;

Γιατὶ ἡ Κλοτίλδη του, καταφουρκισμένη γιὰ τὴν τελευταία φράσι του, πὼς τοὖμεινε δηλαδὴ ἀξέχαστη ἡ ἄλλη, τινάχτηκε μονομιᾶς ἀπ' τὸ ντιβάνι, τοὖριξε δυὸ—τρεῖς ματιὲς ἀγριεμένες καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα, μὲ θόρυβο τρομαχτικό! Ἡ ζηλιάρα ἡ Κλοτίλδη!....

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ὦ κόρη εὐωδιασμένη, ἀλλὰ τόσο δειλὴ στὴν πρώτη νειότη σου, ὅταν ἀκόμα κρύβεις τὸ ὡραῖο κόκκινο πρόσωπό σου στὰ μεταξένια πράσινα πέπλα σου, ὦ ἀσύγκριτο τριαντάφυλλο, εἴσαι μέσ' στὰ λουλούδια σὰν τὴ Σουλτάνα μέσα στὶς σκλάβες της, σὰν τὸν Ἐμίρη τριγυρισμένο ἀπὸ τὰ παλληκάρια του.

Στὸ μυρωμένο σου στεφάνι κλείνεις τὸν αἰθέρα ὅλων τῶν ἀρωμάτων, ὦ ἐρωτικὸ τριαντάφυλλο. Τὰ πέταλά σου, ποὺ μισανοίγονται στὸ φύσημα τῆς αὔρας, μοιάζουν μὲ τὰ χείλη τῆς ὄμορφης παρθένας ποὺ βιάζεται νὰ δώση ἕνα φιλὶ στὸν ἀγαπημένο της.

Ἀπάνω στὴ νειότη σου καὶ στὴν ὀμορφιά σου εἶνε πιὸ ἁβρὸ ἀπὸ τὸ χνοῦδωτὸ μάγουλο ἑνὸς ἐφήβου καὶ πιὸ λαχταριστὸ ἀπ' τὸ σπαρταριστὸ στόμα μιᾶς ἀπάρθενης κόρης.

Τὸ εὐγενικὸ αἷμα ποὺ χρωματίζει τὴ σάρκα σου, σὲ κάνει νὰ μοιάζης μὲ τὴν αὐγὴ τὴ χρυσαφένια, μὲ τὸ ποτῆρι τὸ γεμᾶτο κρασί, μὲ τὴ λάμψι ρουμπινιῶν ἀπάνω σ' ἕνα κλαδὶ σμαραγδένιο.

Ὦ ἡδονικὸ τριαντάφυλλο, σκληρὸ γιὰ τοὺς ἀπρόσεχτους ἐρωτευμένους, ξέρεις νὰ τιμωρῆς δίκαια μὲ τὰ βέλη τῆς χρυσῆς φαρέτρας ἐκείνους ποὺ σοῦ φέρνονται βάναυσα.

Ξέρεις ἀκόμα νὰ χαϊδεύης μὲ χάρι ἐκείνους ποὺ καταλαβαίνουν νὰ σ' ἐκτιμοῦνε. Γι' αὐτοὺς παίρνεις πάντα καινούργιες χάρες καὶ χωρὶς νὰ τοὺς κουράσης ποτέ, μένεις γι' αὐτοὺς τὸ πολυαγαπημένο τους λουλοῦδι...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ μοιραῖον. Πῶς γλύτωσε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θανάτου ὁ Μ. Ναπολέων. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ μιᾶς ὡραίας κυρίας καὶ ἑνὸς... ρολογιοῦ τοῦ τοίχου. Μιὰ ἔξυπνη ἀπάντησις τοῦ Φοντενέλ. Τὸ κόλπο τοῦ Βερολινέζου ἐκδότη. Ζητεῖται σύζυγος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὸ 1791 καὶ ἀκριβῶς τὸ πρωῖ τῆς 15 Ἰανουαρίου, ὁ Μέγας Ναπολέων, λοχαγὸς τότε τοῦ πυροβολικοῦ, περνοῦσε τὴν ὥρα του παγοδρομῶντας σὲ μιὰ μικρὴ παγωμένη λίμνη, κοντὰ στὰ ὀχυρώματα τῆς Ὀζώνης.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα δώδεκα, ὁ Νωπολέων ἔβγαλε τὰ παγοπέδιλά του γιὰ νὰ φύγη, εἰδοποιηθεὶς ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο.

—Ἐλᾶτε νὰ κάνουμε ἕνα γύρο ἀκόμη, τὸν παρακάλεσαν τότε οἱ φίλοι του.

Ὁ Βοναπάρτης ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Φάνηκε πὼς ἤθελε νὰ ξαναρχίση τὸ παιγνίδι. Γιὰ νὰ δείξη ὅμως πὼς εἶχε τάξι στὴ ζωή του, χαιρέτησε τοὺς φίλους του κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ καθόταν στὸ τραπέζι γιὰ νὰ γευματίση, ἔτρεξαν καὶ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι οἱ δυὸ φίλοι του, μαζὺ μὲ τοὺς ὁποίους παγοδρομοῦσε πρὸ ὀλίγου, ἐπνίγηκαν. Ὁ πάγος τῆς λίμνης εἶχε σπάσει κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους καὶ οἱ δυστυχισμένοι νέοι εἶχαν ἐξαφανισθεῖ κάτω ἀπὸ τὸ παχὺ στρῶμα του.

Ὕστερα ἀπὸ χρόνια, διηγούμενος τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ὁ Βοναπάρτης ἐπρόσθετε:

—Ἐὰν δηλαδὴ ἔκανα τότε ἕνα γύρο πενῆντα μέτρων πάνω στὸν πάγο, δὲν θὰ μποροῦσε τώρα τ' ὄνομά μου νὰ κάνη τὸν γύρο τοῦ κόσμου!...

* * *

Σὲ κάποια οἰκογενειακὴ συναναστροφή, στὴν ὁποία παρευρισκόταν κι' ὁ διάσημος φιλόσοφος Φοντενέλ, ἔπαιζαν, γιὰ νὰ «περάση ἡ ὥρα», τὸ γνωστὸ παιγνίδι τῶν «παραδόξων ἐρωτήσεων».

Ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἦταν χαριεστάτη καὶ πολὺ εὐφυής, ἀποτεινομένη κάποια στιγμὴ στὸν φιλόσοφο, τὸν ρώτησε:

—Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει, κύριε Φοντενέλ, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἑνὸς ρολογιοῦ τοῦ τοίχου;

—Ἡ διαφορά, κυρία μου, εἶνε ὅτι τὸ μὲν ρολόϊ μᾶς ὑπενθυμίζει τὶς ὧρες, ἐνῶ σεῖς μᾶς κάνετε νὰ τὶς ξεχνᾶμε, ἀπάντησε ὁ φιλοφρονέστατος καὶ πνευματωδέστατος φιλόσοφος.

* * *

Κάποιος Γερμανὸς ἐκδότης, γιὰ νὰ ρεκλαμάρη ἕνα καινούργιο ρομάντσο ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα, μεταχειρίστηκε τὸ ἑξῆς ἐξυπνότατο κόλπο: Ἐδημοσίευσε τὴν παρακάτω ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ τοῦ Βερολίνου: «***Κύριος, μορφωμένος, ὡραῖος καὶ πλουσιώτατος, θέλοντας νὰ νυμφευθῆ, ζητεῖ σύζυγον, ἡ ὁποία νὰ ὁμοιάζη μὲ τὴν ἡρωΐδα τοῦ δεῖνα μυθιστορήματος τοῦ συγγραφέως Χ.***».

Ὅπως ἦταν φυσικό, τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὅλες ἡ δεσποινίδες κι' ὅλες ἡ χῆρες τοῦ Βερολίνου ἔτρεξαν ν' ἀγοράσουν τὸ ἐν λόγῳ ρομάντσο, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἔμοιαζαν μὲ τὴν ἡρωΐδα του.

Κι' ἔτσι τὸ βιβλίο πουλήθηκε ἀγρίως.

* * *

Ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Ἔδισον ἔδωσε κάποτε τὸν ἑξῆς ὁρισμὸ περὶ τῆς μεγαλοφυΐας, σὲ σχετικὴ ἐρώτησι δημοσιογράφου:

—Διὸ τοῖς ἑκατό, εἶπε, ἡ μεγαλοφυΐα εἶνε πνεῦμα καὶ ἐννενῆντα ὀχτὼ τοῖς ἑκατὸ εἶνε ἐργασία. Ἀλλὰ ἐργασία ἐπίμονη, διαρκής, εὐσυνείδητη, μὲ προδιαγεγραμμένο σχέδιο καὶ σκοτό.

* * *

Μιὰ ἀπ' τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ Ἔδισον ἦταν καὶ τὸ ὅτι δὲν ἤθελε, μὲ κανένα τρόπο, ν' ἀποτυπώση τὴ φωνή του ἐπάνω σὲ πλάκα γραμμοφώνου.

—Θὰ πέθαινα ἀπὸ ἀηδία, ἔλεγε, βλέποντας κολλημένη ἐπάνω στὰ γραμμόφωνα τοῦ δρόμου τὴ ρεκλάμα: «***Ἐδῶ, κύριοι, μὲ μιὰ πεντάρα μπορεῖτε ν' ἀκούσετε τὴν ὁμιλία τοῦ Ἔδισον***»!...

* * *

Στὶς ἐργασίες του μολαταῦτα γιὰ τὴν τελειοποίησι τοῦ γραμμοφώνου, ὁ Ἔδισον ἀναγκαζόταν ν' ἀποτυπώνη τὴ φωνή του σὲ διάφορες πλάκες, τὶς ὁποῖες, ἐννοεῖται, ἐθρυμμάτιζε κατόπιν.

Σὲ κάποιον στενὸ φίλο του ὅμως ἔδωσε κάποτε, μὲ μεγάλη του στενοχώρια βέβαια, μιὰ τέτοια πλάκα, μὲ λίγες λέξεις δικές του ἐπάνω. Ἡ πλάκα αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ μόνη ποὺ σώζεται σήμερα, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου ἐφευρέτου.